

Ученицитѣ се натръскаха по тюфлецитѣ, извадиха хлѣбецъ и сиренце изъ торбичкитѣ и сладко заядоха. Но когато свирката на учителя отново ги вдигна на кракъ, установи се, че Цекунъ и Данко ги нѣма.

Потърсиха въ училището, изъ двора — нѣма ги. Ами сега? Учителътъ се разтревожи. Червениятъ цвѣтъ на лицето му неусѣтно изчезна и вмѣсто него заизвира изподъ кожата другъ — бледожълтъ. Децата загледаха сѣщо така плахо, смутено. Какво да се прави! София е хала. Ще се заяпатъ нѣкжде и вижъ, че ги глътнала като нищо. Ами тогава? Кжде ще отиде той? Нали бащитѣ на тия деца нѣма да го пустнатъ да влѣзе въ село, нѣма да му дадатъ бѣлъ свѣтъ да види!

Трамваитѣ пищѣха, автомобилитѣ фучеха, а учителътъ трѣпнѣше отъ страхъ. Ще ги смажатъ нейде, че после иди та се разправяй! Той хукна като лудъ по улицата. Свѣтъ много. Спира се, пита и разпитва, но напраздно. Отчаянъ, уморенъ, най-сетне реши да обади на полицията. Но тъкмо сви по пресѣчната улица, предъ него като изъ невиделица изпъкнаха Цекунъ и Данко. Гледа ги и не вѣрва на очитѣ си. А тѣ бързатъ ли, бързатъ — изпотени, зачервени. Олекна нѣкакъ на учителя, но въ мигъ ядъ нашари съ зеленикави петна лицето му. Той вдигна гнѣвно ржка и ха да я стовари по главитѣ имъ, но нѣкакъвъ гласъ го сепна сякашъ, отпусна ржката си и само сурово подвикна:

— Хайде, бе! Кжде ходите?

Но щомъ влѣзоха въ училището, притихналиятъ гнѣвъ наново се разпали, и той страшно изрева:

— Кой ви позволи да мърдате отъ тукъ?

— Цекунъ рече... — плахо промълви Данко и млъкна.

— Какво рече? — настрѣхна учителътъ.

— Да идеме за топка!

— Така ли бе, Цекуне?

Цекунъ гледа въ земята, мига плахо и върти глава.